

DEBATT

KRONIKK: 5000 tegn inkl. mellomrom.
SIDEINNLEGG: 2000 tegn inkl. mellomrom.

Send innlegg til debatt@dagbladet.no

ERIK EGELAND
 Debatt- og kronikkansvarlig
erik.egeland@db.no

GRETE FURU
gfu@dagbladet.no

■ CLEMENS SAERS-SAKEN

SKANDALØS BEHANDLING

Endelig har Oslo SV vedkjent offentlig at de kjenner til den betente Clemens Saers-saken. Dessverre bruker de anledningen til nok en gang å feie ham av banen.

■ KRONIKK

PETTER MÆJLENDER

Journalist og forfatter

I et debattinnlegg i Dagbladet 2. november nevner nestlederne Hanne Lyssand og Carl Morten Amundsen saken om Saers i forbindelse med en redningsoperasjon for Inga Marte Thorkildsen – hun som brukte byrådsmakten sin til å opprettholde den kritikkverdige behandlingen av læreren.

SLIK BIDRAR SV ikke til rettssikkerhet og åpenhet, men til å kamuflere kommunens tilsynelatende udemokratiske maktmisbruk og taushetskultur. En kultur som i bunn og grunn rammer alle lærere og elever.

Med sin virkelighetsforståelse sender nestlederne flere spark mot læreren som kommunen for lengst har slått i bakken, blant annet ved å tilby ham noen få sølvpenger på betingelse av at han ville si opp stillingen sin. De nevner ikke at Inga Marte Thorkildsen holdt faktaene om denne strategien hemmelig for både offentligheten og bystyret. Slike forsøk på å kvitte seg med en urokråke som skitner til kommunens utstillingsvindu, tar seg jo dårlig ut i fullt dagslys.

TAKKET VÆRE byråds hemmelighold og realitetsvegring sitter lærer Clemens

Saers' igjen med en gjeld på 1,7 millioner kroner, mens Thorkildsen belønnes med en tilsvarende etterlønn. Slik premierer man oppover og straffer nedover. Man kan ikke annet enn å undres over slik SV-politikk.

De to SV-lederne velger å konsentrere seg om den politiske støyen Høyres Mehmet Kaan Inan har skapt i Aftenposten, Dagbladet og Nettavisen i forbindelse med Saers-saken. Jeg er ikke like interessert i hva som lå på Thorkildsens skrivebord da hun forlot byrådskontoret. La oss i stedet forholde oss til realiteter. Blant annet at det kan dokumenteres at Thorkildsen ga uriktige opplysninger om Saers i bystyret.

Det skjedde i forbindelse med FNB-representant Bjørn Revils forslag om at Oslo kommune skulle betale sin egen og Saers' advokatregning, og gi ham en beklagelse fordi han fikk utilstrekkelig bistand fra sin arbeidsgiver Oslo kommune. Hun fulgte lojal opp kommunens strategi om bare å nevne domstolens vedtak om ikke å gi ham oppreisningserstatning fordi kommunens forsømmelser ikke var graverende nok.

Ved den anledning opplyste ikke Thorkildsen at to rettsinstanser hadde gitt Saers klar støtte når det gjelder sakens realiteter. Thorkildsen feilinformerte også om erstatningen den voldelige eleven ble dømt til å betale Saers.

I BYRÅDETS BEHANDLING av Revils forslag ble ett dokument unntatt offentlighet. Det til tross for at ordfører Marianne Borgen bedyret at saken ville bli behandlet i full offentlighet. Da Clemens Saers klaget og ba om å få se dokumentet som handlet om ham selv, ble han avvist av

både byrådet og av Statsforvalteren.

Først halvannet år senere, da Sivilombudet i høst ga Saers full støtte, fikk pipen en annen lyd. Statsforvalteren og byrådet måtte dermed krype til korset og følge loven. Denne oppsiktsvekkende vendingen i saken ble ikke kringkastet av bystyret. Oslo SV og Statsforvalteren holdt seg også tause. Heller ingen medier oppdaget denne viktige prinsipielle seieren.

Det var først da Saers tipset Aftenposten at nyheten kom på trykk, men dessverre i skyggen av oppslaget om Mehmet Kaan Inans politiske forståelse av Thorkildsens avgang. Dermed gikk luften ut av den prinsipielt viktige nyheten om Sivilombudets opprydding og

RABALDER: Kommunen forsto åpenbart at en helomvending i Clemens Saers-saken (bildet) lett kunne utløse et skrekkelig rabalder, skriver kronikkforfatteren. Foto: Petter Mæjlender

klare kritikk av Oslo kommunes hemmelighetskremmeri.

CLEMENS SAERS fikk heller ikke den oppmerksomheten han fortjente da innholdet i det hemmeligholdte dokumentet ble kjent. Kanskje bortsett fra i Dagbladet der advokat John Christian Elden slo fast at Saers' grunnleggende menneskerettigheter ikke ble ivaretatt av Oslo kommune.

INNHALDET I DET hemmeligholdte dokumentet slo nemlig fast at kommunen bekymret seg for at mange andre tilsvarende lærer-saker ville kunne dukke opp dersom kommunen kom Saers til unnsetning. På det grunnlaget ble

rettssikkerheten til Saers ofret av hans arbeidsgiver enda en gang. Kommunen forsto åpenbart at en helomvending i Saers-saken lett kunne utløse et skrekkelig rabalder.

Som jeg har skrevet i flere artikler i en rekke nyhetsmedier handler denne saken om lovtolkning av arbeidsgiveransvaret, læreres og elevers rettssikkerhet og forståelse for læreres krevende arbeidssituasjon. Likevel handler den kanskje mer enn noe annet om vanlig folkeskikk og moral.

DET ANSVARET har ikke Inga Marte Thorkildsen og et samlet byråd tatt. De har toet sine hender. Byrådet har brukt sin makt til å holde Saers og hans sak på

«BYRÅDET
HAR BRUKT
SIN MAKT
TIL Å HOLDE
SAERS OG
HANS SAK PÅ
ARMLENGDES
AVSTAND»

armlengdes avstand og på det viset gang på gang gjort ham til taper.

Støyen de to nestlederne Lyssand og Amundsen nå har bidratt til har ikke styrket politikken, den har styrket makten på uakseptabelt vis og ført oppmerksomhetens bort fra det som faktisk kan gjøre læreres og elevers situasjon bedre. De burde lytte til professor emeritus Jan Fridthjof Bernt og advokat Michael Tetzschner (H) og en rekke andre, blant dem noen tusen lærere.

Enn så lenge får vi glede oss over at vi har et Sivilombud som vet å irettesette lovstridig forvaltning og forfeilet politikk, slik at demokratiet ikke ødelegges av det som fremstår som urimelig hemmelighold og maktmisbruk.

■ UNDERINNLEGG

HAR MOTSATT EFFEKT

Rødt har en egen evne til å ønske betydelige økninger i samfunnets utgifter, samtidig som man strammer inn på inntektene

■ TRYGD

HENRIK ASHEIM

Arbeidspolitisk talsperson (H)

Høyre mener det skal lønne seg å jobbe. Derfor foreslo vi i statsbudsjettet for 2022 enkelte justeringer som vil gjøre det mer lønnsomt å kombinere uføretrygd med arbeid.

ET AV MÅLENE med uførereformen som ble vedtatt i 2011 var å gjøre det enklere å kombinere uføretrygd med jobb, men uføres deltakelse i arbeidslivet har ikke økt i betydelig grad. Når vi ser at politikken som føres ikke har de resultatene de var ment å ha, er vi nødt til å gjøre justeringer.

Det Mimir Kristjansson kritiserte i Dagbladet for noen dager siden, er en justering som innebærer at uføre får beholde en større del av uføretrygden selv om de har en arbeidsinntekt som går over ca. 42 000 og helt opp til 127 000. I dag er det ingen avkorting i trygden fram til 42 000 tjent, men går du over denne grensen taper du på å jobbe mer. Det er urimelig.

Sysselsettingsutvalget har påpekt at folk som er fullt uføre med dagens regler ofte har lite å tjene økonomisk på å komme i jobb. Justeringene som er foreslått er etter anbefaling fra nettopp Sysselsettingsutvalget.

Politikken til Rødt har motsatt effekt, den legger til rette for at det ikke skal lønne seg å gå fra ytelse til jobb dersom du klarer å jobbe mer enn de som tjener i overkant av 40 000.

Dersom man ikke har noe incentiv til å jobbe så mye man klarer, fordi du ikke sitter igjen med mer av å jobbe, kommer også færre til å jobbe. Så enkelt er det.

Rødt har en egen evne til å ønske betydelige økninger i samfunnets utgifter, samtidig som man strammer inn på inntektene. Dersom man skal ha råd til alt partiet lover, krever det også at langt flere er i jobb.

RØDTS LØSNING på dette er å skru til på skatt. Det er en ærlig sak, men paradokset er at skatteskjerpelsene vil gjøre det vanskeligere for bedrifter å skape arbeidsplasser, og mindre lønnsomt for folk å stå i jobb. Samtidig kritiseres altså en endring som gjør det lønnsomt å jobbe mer kombinert med uføretrygd.

For Høyre er det viktig at vi får flere inn i arbeidslivet. Forutsetningen for det er at det lønner seg å jobbe.